

בפני כב' השופטת שרה דותן – אב"ד

כב' השופטת דליה גנות

כב' השופט שאול שוחט

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד יהודית לייבה

נגד

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד פרופ' קנת מן וירון גת

גזר דין

כב' השופטת דליה גנות:

ניתן בזה צו איסור פרסום על שם המתלוננת ושמו של ש.מ. או כל פרט שיש בו כדי להביא לזיהויים.

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של אינוס אחרי גיל 16 (ריבוי מקרים) – לפי סעי' 345(א)(5) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); מעשי סדום לאחר גיל 16 (ריבוי מקרים) - לפי סעי' 347(ב) בנסיבות סעי' 345(א)(5) לחוק העונשין (מספר מקרים); מעשה מגונה לאחר גיל 16 (ריבוי מקרים) - לפי סעי' 348(א) בנסיבות סעי' 345(א)(5) לחוק העונשין (מספר מקרים).

העבירות בוצעו בקטינה הלוקה בשכלה (בפיגור קל).

2. העובדות שהוכחו פורטו בהרחבה בהכרעת הדין, ולמען הסדר הטוב אחזור עליהן בקצרה.

הנאשם שימש מאז שנת 2005, במשך כ-3 שנים, כנהג הסעות לילדים המוגבלים בשכלם, ונהג להסיעם בתום יום הלימודים ממוסדות החינוך בהם למדו לביתם.

במסגרת זו נהג הנאשם להסיע את המתלוננת לביתה. בתקופה הרלבנטית, בעת הסעת המתלוננת, נהג הנאשם במספר רב של פעמים להשאיר את המתלוננת אחרונה בהסעה, ובו בזמן היה משחרר את המלווה, כך שהנאשם נותר בגפו עם המתלוננת. או אז נהג הנאשם לעצור את רכב ההסעות, להגיף את וילונות הרכב ולבצע את זממו במתלוננת. הנאשם הפשיט את המתלוננת ממכנסיה, הרים את חולצתה וחזייתה, מצץ את פטמותיה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. במספר מקרים החדיר הנאשם את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת ועשה כן עד הגיעו לסיפוק מיני, תוך התעלמות מהתנגדותה, בכייה ומחאותיה למעשיו, כשהוא נוזף בה על כך שאינה נהנית ממעשיו.

בתאריך 11/5/08 סמוך לשעה 14:30 הסיע הנאשם את המתלוננת ותלמיד נוסף – ש.מ. – לביתם ברמת גן. המתלוננת הושבה במושב שלצד הנאשם, ובמהלך הנסיעה משך הנאשם את ראשה של המתלוננת אל עבר איבר מינו, ונגע בידו בגופה ובאיבר מינה, מישש את שדיה מעל לבגדיה, ומשך את ידה לעבר איבר מינו כדי שתיגע באיבר מינו, והכל תוך כדי נסיעה.

מקרה אחרון זה, אשר התרחש לעיני ש.מ. הביא לגילוי הפרשה, להגשת כתב האישום ולהרשעתו של הנאשם במרבית האישומים שיוחסו לו.

הנאשם זוכה מעבירת איום (מספר מקרים).

תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם, כבן 48 שנים, נשוי ואב לשלושה ילדים. הנאשם עבד במשך 14 השנים האחרונות כנהג הסעות, והינו הבעלים של רכב ההסעות שבשימוש.

הנאשם תיאר בפני אנשי שירות המבחן חיי שגרה של אדם דתי העובד לפרנסתו עד שעות הערב, ובנוסף הוא מתנדב בקהילה בסיוע לנזקקים.

הנאשם מתכחש לעבירות בהן הורשע ומכחיש את ביצוען. לדברי שירות המבחן הנאשם טוען "כי לא פגע במתלוננת. הוא מתקשה מאוד להשלים עם הרשעתו, למרות הטיעונים שהובאו בפני בית המשפט". הנאשם הכחיש כל קשר מיני עם המתלוננת, והגדיר את תלונותיה נגדו כעלילה, ושב וחזר על עמדתו, לפיה רק אדם

חולה מסוגל לבצע מעשים כגון אלו שבהם הורשע, וכי הוא מעולם לא ביצע את המעשים שיוחסו לו ושהורשע בביצועם.

הנאשם מתייחס אל הרשעתו כאל מצב המחייבו לערוך חשבון נפש, והסביר שכוונתו היא "למחשבה לגבי הצעדים בהם יהיה עליו לנקוט כדי לצאת מן המצב הנוכחי".

מהתסקיר עולה, כי נסיונות שירות המבחן לשוחח עם הנאשם על מהותם של דחפים מיניים, ושינויים העוברים לעיתים על אנשים בנסיבות ובתקופות מסויימות נתקלו בחומה בצורה. הנאשם סבור שהוא "אדם שאינו מסוגל לפגיעה בזולת, ובוודאי שלא לפגיעה מינית והפעלת כח".

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם תופס את המתלוננת כנערה "בעייתית", והוא טרח לציין פעם אחר פעם את הסכסוכים שהיו לה עם תלמידים אחרים, ואת השיחות שניהלה עם חבריה תוך הדגשה, שמדובר היה בשיחות בעלות תכנים מיניים. עוד הבהיר הנאשם, כי הוא לא ראה במתלוננת "נערה מושכת מבחינה מינית" וכי היא "לא היוותה פיתוי עבורו".

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו מבטא אמפתיה כלשהי כלפי המתלוננת, ולגרסתו מדובר בעלילה שהמתלוננת רקמה כנגדו.

הנאשם אינו סבור "שהתנהגותו כנהג הסעות בכלל, ובפרט ביחס למתלוננת הייתה בלתי ראויה, כמתואר תופס את עצמו כאדם המנהל אורח חיים תקין על פי אמות מוסר עליהן חונך ומסייע לזולת גם בחייו התעסוקתיים וגם בחייו הפרטיים".

שירות המבחן מעריך את תפקודו של הנאשם בתחומי חייו השונים כתקין, ומציין, כי הנאשם שזוכה לאהבה ולהערכה, מתקשה להתמודד עם הרשעתו בעבירות המנוגדות לאורח חייו, לערכיו ולדימויו העצמי.

שירות המבחן ציין, כי הנאשם התקשה "להיות פתוח ולשתף אותנו בעולמו הפנימי, ולכן קיים קושי להעריך את אופי ורמת הדחפים והמניעים הפנימיים לביצוע העבירות".

השקפתו, עולמו והתנהגותו של הנאשם מזוהים עם נורמות וערכים מוסריים ודתיים "על פיהם אנשים מקרב קבוצות אחרות באוכלוסיה מתנהגים באופן בלתי ראוי, יתכן שרקע זה קשור לאופן שבו תפס את המתלוננת".

הערכתו של שירות המבחן הינה, כי הנאשם אינו מסוגל להתמודד עם דחפים מיניים שהוא תופס כבלתי נורמטיביים ובלתי מוסריים, ומשכך הוא מכחיש את ביצוע העבירות בהן הורשע.

נוכח הכחשתו של הנאשם את המעשים בהם הורשע, ותפיסתו את עצמו כאדם שלא פגע במתלוננת, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה בעניינו.

חוות דעת המרכז להערכת מסוכנות

4. בשיחותיו במרכז להערכת מסוכנות הכחיש הנאשם את ביצוע המעשים בהם הורשע, ממש כפי שעשה בשיחותיו עם אנשי שירות המבחן. לדבריו "אני בן 49, כדי לעשות דבר כזה, לא פשוט, לא קל, האשמה מאוד קשה, לא יודע, אני לא עשיתי את זה, לעשות דבר כזה כל יום במשך שלוש שנים. אחרי הקו הזה עשיתי עוד קווים".

מחוות הדעת עולה אמנם, שהנאשם שיתף פעולה עם אנשי המרכז להערכת מסוכנות, אם כי לדבריהם "ניכר היה, כי מתקשה לשתף בעולמו הפנימי. שמר על קור רוח ואיפוק במרבית השיחה", אם כי בדיון על העבירות בהן הורשע, פרץ הנאשם בבכי וביטא כעס ותסכול.

כאשר נשאל הנאשם על המתלוננת, השיב "היא נראית כמו כל בחורה, מדברת כמו כל אחד, זה לא שאתה תראה אותה תגייד מפגרת", ובאשר לגילה ציין, כי לדעתו המתלוננת הייתה כבת 18-19 שנים בתקופה הרלבנטית, תוך התעלמות מוחלטת מהיות המתלוננת קטינה בתקופה הרלבנטית, עובדה אשר הייתה בוודאות בידיעתו של הנאשם, שכן הסיע אותה מבית הספר לביתה.

כאשר התבקש הנאשם להתייחס להתנהגותה המינית של המתלוננת, הוא הכחיש קיומה של משיכה מינית לקטינות, ו/או פגיעה מינית בו בילדותו. הנאשם התקשה לשוחח על נושאים הקשורים במין, והשיב לשאלות שהוצגו לו באופן מצומצם

וחלקי. הנאשם נמנע ממתן פירוט אודות קשיים בחייו, ו"ניכר כי תשובותיו מהוססות, תוך שמשתמש במנגנוני הגנה של הכחשה וצמצום".

הערכת המסוכנות של הנאשם מתבססת על פקטורים סטטיים ועל פקטורים דינמיים.

הפקטורים הסטטיים מפחיתי הסיכון הינם: גילו של הנאשם, שהינו מבוגר יחסית, דבר המפחית את הסיכוי לרצידיביזם; היות הנאשם נשוי ובעל משפחה; העבירה בוצעה בקורבן מוכר; חי בקהילה; משוחרר ממעצר ולא ביצע עבירות נוספות מאז שחרורו בתיק זה; הנאשם חסר קווי אישיות אנטי סוציאליים; שולל שימוש בסמים ובאלכוהול.

הפקטורים הסטטיים מגבירי המסוכנות: העובדה שהעבירות בוצעו במקומות פומביים לאורך תקופה ממושכת; בקורבן שאינה בת משפחה.

זה המקום לציין, כי עורך חוות הדעת שלל בחוות דעתו את השימוש בכח כפקטור מגביר מסוכנות, אלא שלא הוכח שימוש בכח, והנאשם אף זוכה מעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום.

הפקטורים הדינמיים מגבירי המסוכנות הינם: התכחשותו של הנאשם לעבירות בהן הורשע ואי נטילת אחריות; הנאשם מגלה מודעות נמוכה לחומרת התנהגותו; הנאשם חסר כל אמפתיה כלפי הקורבן. הערכתו של הבודק הינה, כי הנאשם "אינו יכול לזהות את דפוס הפגיעה האופייני לו ולהתייחס למצבי סיכון אפשריים".

נוכח כל האמור, מסקנת חוות הדעת, הינה, כי מסוכנותו של הנאשם הינה בינונית-נמוכה.

5. בטרם השמיעה ב"כ המאשימה את טיעוניה לעונש, הוגשו לבית המשפט הצהרותיהן של המתלוננת ואמה (במ/1) כנפגעות עבירה, בהתאם לסעי' 18 לחוק זכויות לנפגעי עבירה, התשס"א-2001 (להלן: "חוק זכויות נפגעי עבירה").

בפניה נרגשת ונוגעת ללב מפרטת המתלוננת בכתב ידה את הסבל שהיה מנת חלקה ב"שלוש השנים האחרונות", ביודעה ש"האנס נמצא חופשי ולא בבית הסוהר".

המתלוננת מתארת את הסייטים אותם היא חווה, ואת פחדה "שהאנס מגיע אלינו הביתה ולוקח אותי מאמא שלי וחוזר על המעשים שהוא עשה לי ואמא שלי חסרת אוניס ולא מוצאת אותי".

מפנייתה של המתלוננת עולה ש"אמא שלי לקחה אותי להוסטל שנמצא בעכו, זה לא בגלל זה שהיא לא רצתה אותי היא פשוט דאגה לי שאני לא יחשוב שהאנס מגיע הביתה" (הטעויות במקור – ד.ג.), אלא ששהייתה בהוסטל איננה מקלה על המתלוננת, שחוששת "שהאנס לא יבוא לבית של אמא שלי ויעשה לה דברים".

לסיום מבקשת המתלוננת האומללה מבית המשפט שיעניש את האנס בחומרה "שקצת יהיה לי שקט נפשי ושאני אוכל לישון בשקט ללא סייטים וללא פחדים שהוא יוכל להגיע אלי", בהגדירה את מצבה כ"נואש".

כאמור, גם אם המתלוננת הגישה הצהרה, בגדרה פירטה את התנהלותה הקשה והבעייתית של בתה המתלוננת בטרם התגלתה הפרשה, התנהלות שיוחסה בטעות על ידי האם ללקותה השכלית של בתה, שכן האם לא העלתה בדעתה שבתה מנוצלת מינית על ידי הנאשם.

האם ממשיכה ומתארת את פחדיה של המתלוננת מפני הנאשם, ואת תגובותיה הקשות ("מתמלאת חרדה, פורצת בצעקות ובטוחה שהוא עוקב אחריה ומבקש לפגוע בה") כאשר היא נתקלת באדם הדומה במראהו לנאשם.

כתוצאה ממעשיו הנפשעים של הנאשם במתלוננת, הורע מאוד מצבה הנפשי של המתלוננת. לדברי האם, היא "החלה לסבול מפרצי זעם, שהתבטאו גם באלימות ובקללות כלפיי והביאוני לכדי החלטה שיש להעבירה למוסד, ואכן לפני כשנה נאלצתי לפעול להעברתה להוסטל".

עוד מתארת האם את מצבה היא לאחר הפגיעה הקשה בבתה. האם מתארת, כי נתקפה פחדים שמא היא בעצמה תותקף על ידי מאן דהוא, ולדבריה "אני מסתכלת לכל עבר מחשש שמישהו מחכה לי. אני חוששת לחזור לבד הביתה ומבקשת מקרוב משפחה ללוותני עד הבית". עוד מתברר, כי האם שרויה בדיכאון מאז נאלצה להעביר את בתה המתלוננת להוסטל, והיא נזקקת לתרופות פסיכיאטריות, וכן "בוכה לעיתים קרובות", והיא פונה בתחינה נרגשת לבית המשפט לכלוא את הנאשם

מאחורי סורג ובריח, כדי שבתה המתלוננת "תוכל לישון בשקט ולהשיב לעצמה את תחושת הבטחון".

6. במסגרת הטיעונים לעונש העידו מטעם ההגנה מר טל גבריאלי – שכנו של הנאשם, שסיפר על פועלו של הנאשם כגבאי בית הכנסת; מר דוד שרגא – שהקים עם הנאשם ארגון קהילתי במסגרת בית הכנסת, אשר מטרתו לסייע לנזקקים; גבי אידה כהן – מכרה קרובה של הנאשם מזה כ-23 שנים, אשר העידה על נדיבות לבו של הנאשם, שהוגדר על ידה כ"קולקטיב של חמלה"; גבי גאולה אזולאי – שכנתו של הנאשם, שהעידה על הסיוע הרב שקיבלה מהנאשם בהיותה אלמנה ואם לילדים; הרב שלמה גרוסמן – רבה של העיר אלעד, אשר תיאר את הנאשם כאדם עניו, עדין נפש ונוטה חסד לזולתו.

בנוסף הגישה ההגנה אסופת מכתבי תמיכה בנאשם, ומכתבי תודה על פועלו והושטת עזרה לאחרים.

7. בטיעוניה לעונש עתרה ב"כ המאשימה – עו"ד לייבה – לענישה המתיישבת עם חומרתן המופלגת של העבירות בהן הורשע הנאשם, תוך מתן דגש לעובדה, שמדובר במספר רב של עבירות שביצע הנאשם במתלוננת.

ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את הנסיבות בגינן יש להחמיר עם הנאשם בהדגישה, כי המעשים הקשים בוצעו בנערה הלוקה בשכלה, עובדה אשר נוצלה על ידי הנאשם, אשר הפך אותה ל"שפחת מין קלה וזמינה לסיפוק יצריו ותאוותיו", והכל תוך הפרת האמון שניתן בו הן על ידי הרשויות שאישרו העסקתו בהסעת ילדים והן על ידי אגם המתלוננת. ב"כ המאשימה הפנתה את בית המשפט לעובדה, ש"מעשי הנאשם נבעו מיצירה מכוונת של התנאים כדי להישאר עם המתלוננת ביחידות... באופן שיאפשר לו לבצע את העבירות בהן הורשע", ולצורך כך אף דאג לכך שהמלווה הנמצא בהסעות בהתאם לדרישת החוק ירד מההסעה לפני הורדת המתלוננת בביתה, והכל כדי לספק את "יצריו החולניים", תוך יצירת סיכון למתלוננת ולשאר הילדים שהוסעו על ידי הנאשם.

ב"כ המאשימה מפנה את בית המשפט להכרעת הדין בעניינו של הנאשם, שם התייחס בית המשפט לזלזול המחפיר שהפגין הנאשם כלפי המתלוננת, וסמך על כך שמעשיו לא יתגלו לעולם בשל הפגיעה בכושרה השכלי של המתלוננת, עד כדי כך, שלא נמנע מביצוע המעשה בנוכחות ש.מ.

ב"כ המאשימה מפנה לקושי הרב שבחשיפת המתלוננת וש.מ. לחקירה ממושכת בבית המשפט, והיא רואה בכך סיבה נוספת להחמיר בעונשו של הנאשם.

עוד מפנה ב"כ המאשימה אל חוות דעת המרכז להערכת מסוכנות ואל תסקיר שירות המבחן. היא מדגישה את מסקנת המרכז להערכת מסוכנות הקובעת, כי מסוכנותו של הנאשם הינה בינונית-נמוכה, וכן מדגישה את העובדה, שהנאשם ממשיך לכפור במעשים אשר בביצועם הורשע, דבר אשר מנע משירות המבחן לבוא בהמלצה טיפולית לגביו.

באשר לעדי האופי מטעם ההגנה סבורה ב"כ המאשימה, כי הם מציגים פן אחר באישיותו ובפעילותו של הנאשם **"שהוא בלתי רלבנטי בעליל לעבירות שהורשע בהן בבית המשפט"**.

על סמך כל האמור עותרת ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל משמעותי, למען "יראו וייראו", ומפנה לפסיקה שהינה רלבנטית לטעמה.

עוד עותרת ב"כ המאשימה לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי עונשי משמעותי למתלוננת. לטעמה, המתלוננת ואמה עונות על ההגדרה של אדם שניזוק כתוצאה מביצוע עבירה, לפי סעי' 77 לחוק העונשין, והיא מפנה לפסיקה הדנה בתכלית העומדת בבסיס פסיקת הפיצויים לנפגעי עבירה.

זאת ועוד, ב"כ המאשימה מדגישה, כי אין לתת כל משקל ליכולתו, או אי יכולתו הכלכלית של הנאשם בעת פסיקת הפיצוי, והיא מדגישה את מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, כפי שעלה מעדותה היא, מעדותה של הפסיכיאטרית ד"ר גורלי ומעדותה של הפסיכולוגית גב' ורדי, אשר הבהירו הבהר היטב את המצב החרדתי בו שרויה המתלוננת, סיוטי הלילה שהם מנת חלקה והטיפול התרופתי לו נזקקת עקב חומרת מצבה בשל מעשי הנאשם.

ב"כ המאשימה מפנה גם להצהרות נפגעת העבירה של המתלוננת ואמה (במ/1) מהן עולה מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, שהינו כה חמור עד שלא איפשר עוד מגורים משותפים עם האם, ואילץ את האם להעבירה להוסטל לילדים מוגבלים, וכן היא מפנה למצבה הנפשי הקשה של האם עקב הפרשה, והיזקקותה לתרופות פסיכיאטריות.

לסיכום מבקשת ב"כ המאשימה מבית המשפט לשקול, בין היתר, את הוראות חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלויות, התשנ"ח-1998 (להלן: "חוק שוויון זכויות") שתכליתו, בין היתר, להגן על כבודם וחירותם של אנשים עם מוגבלויות.

8. הסניגור המלומד – פרופ' קנת מן – יצא מגדרו כדי לפרט את השיקולים, אשר יש בהם לדעתו כדי להקל את עונשו של הנאשם.

הסניגור הדגיש את זיכויו של הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום והבהיר, כי פירושו המעשי של זיכוי זה הוא, שמעשיו של הנאשם לא לוו באלימות. הסניגור הסכים, כי מעשי הנאשם הינם חמורים ביותר, אולם מצא לנכון לציין, כי בשום מקרה לא החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, תוך התעלמות מוחלטת מהחדרת איבר מינו של הנאשם לפי הטבעת של המתלוננת, כפי שהוכח ופורט בהכרעת הדין.

הסניגור הפנה את בית המשפט להכרעת הדין, ממנה עולה לכאורה, כי מעשי הנאשם נפרשו על פני תקופה של פחות משנה, וכן טען, כי יש לפרש את הרשעתו של הנאשם ב"ריבוי מקרים" של אינוס, מעשי סדום ומעשים מגונים על דרך הצמצום, ולזקוף את העובדה, שאין לדעת בכמה מקרים מדובר לזכותו של הנאשם, שכן עסקינן בדיני נפשות.

עוד הפנה הסניגור לעובדה, שהנאשם נעדר הרשעות קודמות, וכן הפנה את בית המשפט לתסקיר שירות המבחן, שהוגדר על ידו כ"חיובי", שכן **"אין דבר אחד שלילי בתסקיר למעט המקרה והתייחסותו למקרה"**.

באשר להערכת המרכז להערכת מסוכנות אשר מצא, כי מסוכנותו של הנאשם הינה **"בינונית-נמוכה"**, טוען הסניגור, כי מדובר בקביעה ש"אי אפשר יותר טוב מזה", שכן לדבריו, בכל המקרים בהם כפרו הנאשמים במעשים שיוחסו להם נקבע, כי מסוכנותם היא **"בינונית"**, ואילו במקרה דנן מדובר במסוכנות **"בינונית-נמוכה"**.

הסניגור מבהיר, כי הנאשם נשוי ואב לשלושה ילדים (בן בן 19 ותאומים בני 16) וכי מאז "המקרה" איבד הנאשם את עבודתו ומצבו הכלכלי קשה מאוד, מה עוד שרעייתו איננה עובדת.

הסניגור הפנה לדברי עדי האופי שהעידו לטובת הנאשם והדגישו את תרומתו הרבה לקהילה ולנוזקקים, עובדה שיש לזקפה לזכותו של הנאשם. הסניגור הגיש לבית המשפט פסיקה, אשר ממנה עולה, כי "במקרים דומים" נגזרו על הנאשמים עונשי מאסר של 4-6 שנים, והוא ביקש שלא להחמיר עם הנאשם.

9. הנאשם פנה בסוף הדיון לבית המשפט וביקש, כי בית המשפט ינהג בו במידת הרחמים בגוזרו את דינו, וכן ביקש להתחשב בעובדה שהוא נעדר הרשעות קודמות, בעובדת היותו אב לשלושה ילדים; בנוהגו להתנדב בקהילה ולסייע לאחרים במצבו הכלכלי קשה. הנאשם ציין כי לאורך כל המשפט נהג כבוד בבית המשפט וכי הוא מכבד, גם היום, את ההכרעה בעניינו.

דין

10. אומר מייד, כי המעשים בהם הורשע הנאשם הינם מעשים איומים ונבזיים, אשר בוצעו על ידי הנאשם במשך מספר חודשים, באופן שגרתי, כאשר מושא תאוותו ונטייתו החולנית הייתה נערה אומללה הלוקה בשכלה, אשר הוסעה על ידי הנאשם מבית ספרה לביתה.

יובהר, כי כל מעשה אונס הוא מעשה בזוי ונפשע, שכן הוא מחלל והורס את גופו ואת נפשו של הקורבן, ונזקיו של המעשה – מי ישורנו? קשה שבעתיים הוא מצבה של נערה הלוקה בשכלה, כאשר לקותה מנוצלת באופן ציני, מחפיר ומעורר פלצות על ידי אדם חסר מצפון וחסר לב, אשר מבצע את המעשים בקורבן הספציפי דווקא בשל לקותה. קרי: לא די שהחיים התאכזרו למתלוננת אשר לוקה בשכלה, בא הנאשם והמיט עליה אסון נוסף בנצלו את מצבה.

מי, שנטען ביחס אליו, כי הוא נוהג לסייע לנוזקקים ניתן היה לצפות כי יגלה חמלה כלפי המתלוננת שהינה מחלשי החברה. התנהגותו חסרת הרחמים כלפיה מצביעה על חשיבה פגומה ומעוותת לפיה בשל לקותה השכלית, אין היא נתפסת כמי שראויה לחסד ולרחמים.

יודגש כי ראייתו זו את המתלוננת מצאה ביטוי בתיאור התנהגות המתלוננת וחבריה בעדות הנאשם שלא נמצא בהם ולו שמץ של יחס אנושי כלפיהם, כפי שגם צויין בתסקיר שירות המבחן.

כאמור, אנו השופטים ראינו ושמענו את המתלוננת ואת ש.מ. והתרשמנו מכנותם ומתיאוריהם המהימנים. צפינו במתלוננת אשר עשתה ככל יכולתה לתרגם את חוויותיה למילים, ואף לא היססה להישיר מבט אל הנאשם, למרות פחדה המופגן ממנו.

מעשיו השפלים של הנאשם אינם ראויים לסליחה ולמחילה, וחובה על בית המשפט לבטא את סלידתו ותיעובו ממעשים אלו, בגזרו על הנאשם עונש חמור, אשר יביא לידי ביטוי את סלידתו של בית המשפט וסלידתו של הציבור ממעשים כגון דא.

הנאשם ממשיך לכפור בביצוע המעשים בהם הורשע, ובדבריו בשירות המבחן ובמרכז להערכת מסוכנות ניסה להציג את המתלוננת כבוגרת בת 18-19 שנים, מקום שהיה מודע היטב לגילה ולקטינותה במועד ביצוע העבירות. לא זו אף זו, למרות תיאוריו הדרמטיים בבית המשפט בתארו את התנהגותה הגסה ויוצאת הדופן של המתלוננת, טען בפני שירות המבחן, כי לא ניכרת בה לקותה השכלית, ובכך ניסה להמעיט מערך מעשיו הקשים בה. אמירות אלו פועלות לחובתו של הנאשם, באשר הן עומדות בניגוד לעובדות שהוכחו, ובניגוד לדבריו הוא בעדותו, והם לא נועדו אלא לטעת בלב מראייניו את התחושה שאין מדובר במעשים קשים.

בסיכומיו טען הסניגור, כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שלא החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת. האמנם? תמהני איזה משקל יש ליתן לדעת הסניגור המלומד לליטוף גופה ושדיה? להחדרת אצבעותיו לאיבר מינה? והחמור מכל – החדרת איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, שעה שזו בכתה והתחננה שיפסיק משום שהוא מכאיב לה? כאשר בתגובה "נזף" הנאשם במתלוננת על כי איננה נהנית ממעשיו החולניים. היכן בהתנהלות זו יש למצוא פרט כלשהו לזכותו של הנאשם?

עם כל הכבוד הראוי, לא ירדתי לסוף דעתו של הסניגור המלומד שטען, כי יש לפרש את "ריבוי המקרים" כמיעוט מקרים, "שכן עסקינן בדיני נפשות". יובהר הבהר היטב, שמספר הפעמים בהם ביצע הנאשם את מעשיו החולניים במתלוננת אינו ידוע, דווקא משום שמדובר במקרים רבים – ומכל מקום יותר מפעם אחת – ובשל קשייה של המתלוננת להעריך את מספר הפעמים בהם נאנסה, וקדושת גופה ופרטיותה הופרו באכזריות באמצעות מעשיו הנוראים של הנאשם, שעשה בגופה כבשלו.

צודק הסניגור באומרו שמדובר בדיני נפשות, אלא מאי? נפשה של המתלוננת אינה כואבת פחות מנפשו של הנאשם, ומצבה הנפשי הקשה עקב המעשים שבוצעו בה יעיד על כך, מוטל עלינו לשים על כפות המאזניים את "דיני הנפשות" של נפש המתלוננת אל מול "דיני הנפשות" של נפש הנאשם, חובה עלינו להעדיף את נפשה השסועה והפגועה של המתלוננת על פני נפשו של הנאשם.

עוד טען הסניגור, כי תסקיר שירות המבחן הינו חיובי (כך!!) למעט "המקרה" נשוא כתב האישום. ובכן יובהר, כי אין מדובר "במקרה" כי אם "במקרים" שעניינם אינוס גופה ונפשה של נערה הלוקה בשכלה, ובשום פנים ואופן לא ניתן להכתיר את התסקיר כחיובי, תוך התעלמות מהסיבה בגינה נדרש התסקיר – אותו "מקרה" אשר הסניגור מנסה להמעיט מחומרתו ופלצותו.

כפי שציינתי, הנאשם אנס לא רק את גופה של המתלוננת, אלא גם את נפשה ודומני, כי הדרך היחידה להבהיר לנאשם ולציבור את סלידתו של בית המשפט ממעשיו מעוררי הקבס של הנאשם, היא בהחמרת עונשו.

בית המשפט העליון קבע לא אחת, כי יש להטיל על מבצע עבירות מין עונשים כבדים, הן על מנת לגמול לנאשם והן כביטוי לסלידתו ממעשים אלו, והוקעתם.

כך למשל, בע"פ 7657/00 מחגינה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) נקבע:

"המסר המתבקש מהחמרה זו הוא, כי החברה לא תסכים עם פגיעה חמורה בגופם ובנפשם של קרבנות עבירות מין ואלומות, ותוקיע מעשים אלה, בין היתר, באמצעות עונשים חמורים אשר יבודדו את עבריין המין לתקופה ארוכה מחיים בחברה כאדם חופשי...".

והדברים נכונים שבעתיים כאשר מדובר בביצוע עבירות מין חמורות בנערה הלוקה בשכלה.

באשר לנאשם, אודה ולא אבוש, כי אני מתקשה למצוא נקודות זכות לטובתו. אינני מתעלמת מנסיבותיו האישיות של הנאשם, מהעובדה שהוא נעדר הרשעות, ובעיקר מפועלו המבורך בקהילה ולמען נזקקים, כפי שהדברים מצאו ביטויים בעדות עדי האופי. דא עקא, שהתנהלותו החיובית של הנאשם במסגרת המשפחה ובמסגרת הקהילה נסוגה ומתגמדת לנוכח הזוועה שבמעשיו נשוא גזר הדין, ולנוכח האינטרס

הציבורי הדורש הוקעת המעשים והעדפת השיקול הענישתי וההרתעתי על נסיבותיו האישיות של הנאשם, ולא בכדי נקבע:

"חשוב עד מאוד כי ידעו כל נער ונערה בישראל כי אין לפגוע בכבודו של אדם וכי גופם של כל ילד או ילדה אינו הפקר. ידעו הכל כי עבריינין גם אם קטין הוא, הפוגע בגופו ובכבודו של ילד או ילדה ומנצל את כוחו לרעה כלפיהם צפוי לשאת בתוצאות העונשיות של מעשהו" [ע"פ 4920/01 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו)].

כפי שצינתי, הנאשם דבק בעמדתו על פיה לא עשה את המעשים האיומים בהם הורשע, ומשכך ניהל את המשפט עד תום. יובהר, כי אין בכך כל פסול, נהפוך הוא, זכותו של הנאשם לעמוד על חפותו ולנהל את משפטו, אלא מאי? במקרה אשר בפני גרם ניהול המשפט להעדתם של המתלוננת ושל ש.מ. ששניהם צעירים הלוקים בשכלם. עדות זו לא הייתה קלה עבורם, וניכרו המאמצים הרבים שהם השקיעו בניסוח מילותיהם, על מנת להעביר לבית המשפט את סיפור האירועים כפי שנצרב בזכרונם. נוכח לקותם השכלית, חששו המתלוננת וש.מ. שלא יהיו מסוגלים לספר לבית המשפט את האמת באשר להתרחשויות, ו/או בית המשפט לא יאמין להם בשל לקותם השכלית, ותחינתם לבית המשפט להאמין להם צפה ועלתה מידי פעם במהלך מסירת עדויותיהם. דווקא נסיונם הנוגע ללב של המתלוננת וש.מ. לתרגם למילים את תחושותיהם ומראה עיניהם הוסיף למהימנותם ושכנע את בית המשפט, כי מדובר בעדות אמת, ודומני, כי יש מקום לזקוף לחובתו של הנאשם את הצורך בהעדתם, במצבם, מה עוד שמתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם אינו מגלה כל אמפתיה למצבה של המתלוננת.

כפי שצינתי, בתי המשפט רואים בחומרה רבה ביצוע עבירות מין בכלל, וביצוע עבירות מין בקטינים בפרט, ואין ספק שיש להתייחס במידת החומרה המקסימלית לביצוע עבירות מין בקטינה הלוקה בשכלה, תוך ניצול מצבה השכלי וחולשתה, וכן חוסר אפשרותה להבין באמת את מהות המעשים המבוצעים בגופה, וממילא – חוסר אפשרותה להתנגד למעשים אלו.

מעדות המתלוננת עלה שבשל לקותה השכלית, היא צייתה לכל הוראותיו והנחיותיו של הנאשם, ולא ניסתה למנוע ממנו לבצע את זממו, אף כאשר מעשיו הנפשעים הכאיבו לה, והיא התחננה שיחדל.

בית המשפט העליון הבהיר במספר רב של פסקי דין אשר דנו באינוס קטינים תוך ניצול תמימותם, כי נדרשת החמרה בענישה שתביא לידי ביטוי את שילוב היסודות של גמול לאנס, הרתעה ומניעה. הדברים יפים ונכונים שבעתיים כאשר מדובר בנאשם אשר מסרב להפנים את הפסול שבמעשיו, ומסרב לקבל טיפול מתאים שימנע חזרה על מעשיו הנפשעים, דבר שפוגע בו, אבל בעיקר אינו משרת את האינטרס הציבורי.

הדברים באו לידי ביטוי בע"פ 1301/92 בע"פ 1301/92 ע"פ 1330/92 מדינת ישראל נ' אדריאן שוורץ, פ"ד נ (5), 749, 786-785:

"מזיכרונה של הילדה התמימה, שנפלה קורבן למעשה המחריד שביצע בה המערער, לא נוכל למחוק את מוראות האירוע, אשר בוודאי ירדפוה כל שנות חייה. אך, מאידך גיסא, בידינו להגן על הילדות הרכות המתהלכות בינינו הן על-ידי כליאתו של מי שמסוכנותו כבר הוכחה והן על-ידי קביעת חומרת המעשה והעונש הצפוי בגינו בהכרתו של כל עבריין בכוח. זהו המעט שבידינו לעשות כדי למנוע - ככל שניתן - הישנותם של מקרים דומים בעתיד: ואל יימצא מי שיטען - אם חלילה תתרחש פרשה דומה - שלא ידע מה העונש הצפוי בשל מעשה כגון דא".

11. בטרם אחתום את גזר הדין, אבקש להתייחס אל הפסיקה שהמציאו שני הצדדים כתמיכה בעמדותיהם לגבי תקופת המאסר שיש לגזור על הנאשם. ב"כ המאשימה הפנתה לתפ"ח (י-ם) 4014/01 מדינת ישראל נ' סמי בן ישי (פורסם בנבו), שם נגזרו לדבריה 16 שנות מאסר בגין מעשים דומים, אלא שמקריאת פסק הדין עולה, כי נסיבותיו שונות מנסיבות התיק אשר בפני.

באותו עניין דובר בנאשם שהורשע בביצוע עבירות מין בשלוש חוסות שהתגוררו בהוסטל, בו שימש אותו נאשם כמדריך. באותו עניין הורשע הנאשם בשלוש מערכות של עבירות המפורטות במסגרת שלושה אישומים המתייחסים לכל אחת מהחוסות. לא זו אף זו, באותו עניין הורשע הנאשם גם בעבירת אינוס לפי סעי' 345(א)(4) לחוק העונשין, הדין בביצוע מעשי אינוס בזמן שהקורבן הייתה שרויה בחוסר הכרה, או בזמן שהקורבן הייתה במצב אחר שמנע ממנה ליתן הסכמה חופשית למעשה. בעניין אשר בפני הורשע הנאשם על פי סעי' 345(א)(5) הדין באינוס אשה הלוקה בשכלה. שוני נוסף בין עובדות המקרה ההוא לבין זה שבפני הוא עיסוקו של הנאשם. בעוד שבאותו

מקרה שימש הנאשם כמדריך של החוסות בהוסטל, וככזה דמות תומכת, סמכותית ומרגיעה לחוסות, שימש הנאשם בתיק אשר בפני כנהג הסעות.

12. הסניגור הפנה בטיעונו לע"פ 4223/07 פלוני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם). גם עובדות מקרה זה אינן תואמות את עובדות התיק אשר בפני. באותו עניין הורשע הנאשם בביצוע עבירות מין בקטין שפגש באקראי, בלא שהייתה ביניהם הכרות קודמת, כלומר, לא דובר בהפרת אמון, שכן מלכתחילה לא היו יחסי אמון. באותו עניין גזר בית המשפט על הנאשם 5 שנות מאסר. לא כן בעניין אשר בפני. הנאשם שימש כנהג הסעות קבוע אשר הסיע את המתלוננת לביתה בתום יום הלימודים. מדובר בדמות שהייתה מוכרת למתלוננת, ומתוקף תפקידו הוא היווה דמות סמכותית כלפיה, וגם בשל כך יש לייחס למעשיו הנפשעים חומרה מופלגת.

תיק נוסף אליו הפנה הסניגור הינו תפ"ח 17649-10-09 מדינת ישראל נ' רביבו מיאלוב ואח', שם גזר בית המשפט על הנאשם 5 שנות מאסר לריצוי בפועל, בגין עבירות מין, אלא שגם נסיבות תיק זה אינן דומות לנסיבות התיק אשר בפני. באותו עניין מדובר היה בצעירה שיצאה מקיוסק והותקפה על ידי מאן דהוא. חבורת צעירים שהיו במקום – הנאשמים – הרחיקו אותה מהתוקף והעמידו פנים כמי שמתכוונים לסייע לה, אולם בפועל הובילו אותה אל עבר בנין סמוך ואנסו אותה. גם כאן מדובר בתוקפים שפגשו במתלוננת באקראי וביצעו בה את זממם. אמנם, מפסק הדין עולה, כי המתלוננת הייתה שרויה במצב נפשי קשה ובמצוקה קשה, אולם אין מדובר בצעירה הלוקה בשכלה ובעלת כושר שיפוט לקוי מאוד, כמו המתלוננת שבפנינו.

פסק הדין האחרון אליו הפנה הסניגור הינו ע"פ 10733/08 חנן גולדבלט נ' מדינת ישראל (טרם פורסם). בעניין זה גזר בית המשפט המחוזי על הנאשם 7 שנות מאסר לריצוי בפועל ושנתיים מאסר על תנאי, וכן פיצוי בסך של 25,000 ₪ לכל אחת מהמתלוננות. בערעור על הכרעת הדין הפחית בית המשפט העליון את עונש המאסר והעמידו על 6 שנות מאסר לריצוי בפועל, וכן הורה על הפחתת סכום הקנס באישום השני, זאת מאחר שבאותו עניין לא הוכחה עבירת האינוס במרמה וביצוע מעשה סדום במרמה. מבדיקת עובדות תיק זה עולה, כי גם נסיבותיו שונות בתכלית השינוי מנסיבות התיק אשר בפני, שכן הנאשם באותו מקרה לא הורשע בגין מעשים מיניים בנערות הלוקות בשכלן, אלא בנערות בריאות, תוך ניצול יחסי המרות בינן לבין הנאשם ששימש מורה למשחק של תלמידותיו, ובהן המתלוננות באותו עניין.

13. סוף דבר, בשימי על כפות המאזניים את הנימוקים לחומרת ולקולת העונש, הנני בדיעה, כי הנאשם ביצע עבירות קשות וחמורות ביותר בנצלו את לקותה השכלית וחוסר אפשרותה של המתלוננת ליתן הסכמה למעשים החמורים שביצע בה. במעשיו הפך הנאשם את המתלוננת לכלי לסיפוק תאוותו ויצריו, וזאת באופן ציני, גס, משפיל ואכזרי. נוכח המעשים החמורים, הבזויים והשפלים הנני סבורה, כי יש להחמיר עם הנאשם, ובעניין זה יש לעשות גזירה שווה מדברי בית המשפט בע"פ 376/89 לובטון נ' מדינת ישראל, פ"ד מה (4) 309, 311. אמנם בפרשת לובטון מתייחס בית המשפט לשיקולי הענישה בהתייחס לעבירות של סחר בסמים מסוכנים, אולם דומני, כי לא אטעה אם אקבע שמעשי הנאשם, כפי שהוכחו בפנינו אינם נופלים בחומרתם ממעשיהם של נאשמים שהורשעו בסחר בסמים מסוכנים, ומשכך יש להתייחס לאמירה "צריך ליישם מדיניות זו הלכה למעשה, ולהטיל עונשים השואפים לעונש המירבי שבית המשפט מוסמך להטילו" (וכן ראה ע"פ 3759/03 יצחק תמיר נ' מדינת ישראל, לא פורסם) כפשוטה וכלשוונה.

במקרה אשר בפני עומד העונש המירבי בגין העבירות בהן הורשע הנאשם על 16 שנות מאסר בפועל, ונוכח כל האמור, ובהביאי בחשבון את עברו הנקי של הנאשם ואת תרומתו הרבה לקהילה ולנוקמים, דבר הנוקף לזכותו, הנני בדיעה, כי יש לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 12 שנות מאסר, מתוכן 10 שנים לריצוי בפועל, והיתרה על תנאי, שלא יעבור עבירה מסוג פשע במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו.
- ב. מתקופת המאסר יש לנכות את ימי מעצרו של הנאשם מתאריך 15.5.08 עד תאריך 1.6.08.
- ג. פיצוי למתלוננת בסך של 100,000 ₪.

דליה גנות

דליה גנות, שופטת

כב' השופט שאול שוחט:

מסכים אני עם בא כוח הנאשם, כי פרק הזמן בו בוצעו המעשים היה של מספר חודשים וכי התדירות היומיומית שיוחסה למרשו בביצועם, במהלך פרק זמן זה, אינה הגיונית (ר' עמודים 85-86 להכרעת הדין).

שאלת פרק הזמן בו בוצעו המעשים, כמו גם תדירותם במהלכו, איננה כה מהותית באופן שיש בו כדי להשליך על התוצאה העונשית. בהתייחס לחומרת המעשים שנעשו גם פעמיים שלוש, די בהם.

לפיכך, אני מסכים לתוצאה העונשית אליה הגיעה חברתי כב' השופטת גנות בגזר דינה, הגם שהנאשם הורשע בעבירות לפי סעיף 345(א) ולא לפי סעיף 345(ב).

שואל שוחט, שופט

כב' השופטת שרה דותן – אב"ד:

אני מצטרפת לדברי חבריי השופטים גנות ושוחט ומסכימה לתוצאה העונשית.

שרה דותן, שופטת
אב"ד

סוף דבר

אנו מטילים על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 12 שנות מאסר, מתוכן 10 שנים לריצוי בפועל, והיתרה על תנאי, שלא יעבור עבירה מסוג פשע במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו.
- ב. מתקופת המאסר יש לנכות את ימי מעצרו של הנאשם מתאריך 15.5.08 עד תאריך 1.6.08.
- ג. פיצוי למתלוננת בסך של 100,000 ₪.

הודעה לנאשם זכותו להגיש ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום 17.7.11 במעמד _____

שאול שוחט, שופט

דליה גנות, שופטת

שרה דותן, שופטת
אב"ד